

Ser bona persona

JOSEP PUY

C

OMPARTEIXO la major part dels arguments del professor Francesc Torralba respecte la necessitat d'incorporar estudis d'ètica dins el currículum universitari. (La Vanguardia 19/07/2010). Una crida als bons costums, drets i responsabilitats no pot ser gens perjudicial, tot al contrari, en una societat prou malmesa i esquerpada. El Dr. Torralba, el qual he sentit en nombroses ocasions i he llegit algunes de les seves obres, esdevé un important referent en el terreny dels estudis sobre ètica i filosofia d'aquest país. Els seus arguments sobre el coneixement i control de l'emotivitat del ser humà resulten fonamentals per entendre el present i futur de la societat. Aquest professor de la Universitat Ramon Llull palesa un discurs entenedor i reclama l'atenció a base de combinar coherència, serenitat i una necessària, sovint oblidada, reflexió. Al meu entendre ens manquen més observadors qualificats que prenguin de forma rigurosa i constant la temperatura d'aquest país. Manquen tota mena d'antídots que ens allunyin de la frivolitat i la confusió i ens facin recuperar la confiança individual i col·lectiva. Aquest professor insisteix en la necessitat de revisar els referents

ètics en el món d'avui i, sobretot, d'implantar aquesta disciplina com a matèria indispensable en qualsevol de les actuals o futures carreres universitàries. No hi ha dubte que el discurs tan estripat que planeja sobre la nostra societat obliga d'allò més a considerar els valors i les actituds com a propostes preferents del discurs formatiu i/o professional. Si us hi fixeu agafa força, a mode de repte, la qualificació de bona persona quan parlem d'algú, sigui quin sigui, l'àmbit al qual ens hi referim i/o vinculem. Prioritzem aquest qualificatiu i posem en segon ordre el seu currículum o experiència professional. Sembla que tothom estigui reclamant aquest atribut del professional que tenim davant o d'aquell en qui tenim dipositada tota la confiança. Ens agrada, més que mai, poder parlar dels altres en els termes d'honradesa, disponibilitat i de valors que s'identifiquen amb la generositat i la transparència en el tracte i la gestió. Ens plau i ho remarcuem d'allò més car el fet de trobar bones persones comença a ser una preocupant excepció davant d'altres propostes més habituals i compartides. Les acabarem comptant amb els dits de la mà? Qui té paciència

en el dir i en el fer? Qui escolta amb deteniment? Qui endega el discurs amb la humilitat de la ignorància i/o la assumida imperfecció? Qui sap dir no davant una proposta deshonestista?

Vivim moments on s'ha implantat l'expressió "no hi ha un pam de net" i es manté una actitud de prevenció constant sobre quins casos i/o fraus esdevindran l'eix principal dels propers dies. Per cert, cas Millet, primer aniversari. Tot respira una terrible mediocritat, un discurs ancorat en la prepotència i on la complicitat en l'engany és una pràctica habitual on pocs personatges, coneguts o no, en resten al marge. Cal reivindicar aquesta categoria sobre la qualitat humana i professional de les persones. Ens ha de preocupar molt més l'actitud, els valors i la correcció del personal que ens envolta i amb qui tractem. La gent s'ha de formar a consciència en la disciplina que ha escollit però també ha de saber quins són els seus límits des del punt de vista ètic, cívic i humà. Qualsevol treball s'ha de nodrir d'un sentit ètic on la comunitat, per activa o per passiva, esdevé el principal i únic beneficiari. No hi ha cap carrera que porti com a títol "ser bona persona". Però sí que a través de qualsevol itinerari acadèmic i/o professional podem treballar aquest àmbit que s'ha convertit, en els darrers temps, en repte i esperança. Qui sap si una de les darreres esperances per frenar la voracitat d'una fauna que no s'atura davant res i ha perdut tota mena d'escrúpol i pudor.

**Tot respira
 una terrible
 mediocritat**